

honoro.”

Li hastis de malantaŭ la verŝtablo, iris al Hari kaj prenis ties manon kun larmoj en siaj okuloj.

“Bonvenon reen, sinjoro Potter, bonvenon reen.”

Hari ne sciis kion diri. Ĉiuj rigardis al li. La maljuna virino kun la pipo suĉis ĝin sen rimarki, ke ĝi estingiĝis. Hagrid ĝojbrilis.

Tiam aŭdiĝis brua gratado de seĝoj, kaj je la sekvanta momento Hari trovis sin premante la manojn de ĉiuj en la Likema Kaldrono.

“Dora Krakford, sinjoro Potter, mi ne povas kredi, ke mi renkontas vin finfine.”

“Mi fieras, sinjoro Potter, mi ege fieras.”

“Mi ĉiam deziris premi al vi la manon—mi tute ekscitiĝas.”

“Kia ĝojo, sinjoro Potter, mi ne povas esprimi, Diglo mi nomiĝas, Dedalo Diglo.”

“Mi foje vidis vin!” diris Hari, dum la cilindro de Diglo falis pro lia ekscito. “Vi riverencis al mi unufoje en butikoj.”

“Li memoras!” kriis Dedalo Diglo, rigardante ĉirkaŭe al ĉiuj. “Ĉu vi aŭdis tion? Li memoras min!”

Hari premis manon post mano—Dora Krakford revenis multfoje.

Pala juna viro paŝis antaŭen, tre nervoze. Unu el liaj okuloj tikadis.

“Prof^o soro Ciuro!” diris Hagrid. “ ‘Ari, Prof^o soro Ciur’ estos unu el viaj instr^oistoj ĉe Porkal’.”

“P-P-Potter,” balbutis prof. Ciuro, prenante la manon de Hari, “ ‘n-n-ne povas diri k-k-kiel mi ĝojas k-k-konatiĝi k-kun vi.’ ”

“Kian magion vi instruas, profesoro Ciuro?”

“D-D-Defendo kontraŭ la M-M-Mavaj Lertoj,” murmuris prof. Ciuro, kvazaŭ li preferu ne pensu pri tio. “Tio ne signifas, k-k-ke vi bezonas t-t-tion, ĉu, P-P-Potter?” Li ridis nervoze. “Vi ek-k-k-havos vian ekipaĵon, mi supozas? Mi m-m-mem bezonas k-k-kolekti novan libron pri vamp-p-piroj.” Li aspektis terurita pro la nura penso de tio.

Sed la aliaj ne lasis prof. Ciuron havi Hari por si mem. Tio daŭris dek minutojn antaŭ ol ili eskapis de ĉiuj. Finfine, Hagrid aŭdiĝis super la babilado.

“ ‘Deves f^oreki—multe por aĉeti. Venu, ‘Ari.’ ”

Dora Krakford premis la manon de Hari lastafoje, kaj Hagrid kondukis lin tra la drinkejon kaj eksteren al malgranda senelira korto en kiu estis nenio, escepte de rubujo kaj kelkaj herbaĉoj.

Hagrid ridetis larĝe al Hari.

“Ĉu m^o ne dir^os ti^on? ‘Diris al vi, ke v^o estas fama. Eĉ prof^o soro Ciuro trembl^os pro r^onkonti vin—nu ja, li kutime tr^ombledes.’ ”